

תיאטרון
באר-שבע

אבודים ביונקר

מאת **ניל סיימון**
תרגום ובימוי **מיכה לבינסון**
תפאורה **נטע הקר**
תלבושות **סבטלנה ברגר**
תאורה **עדי שימרוני**
מוסיקה **אלדד לידור**
עיצוב וידאו **אדם לבינסון**

שחקנים (לפי סדר הא"ב)

אודי בן דוד - אדי

שירי גדני - בלה

ליאת גורן - סבתא קורניץ

אורן כהן - לואי

אדוה עדני - גרט

יואב סעדיאן רונברג/ ניר פרץ - ארטי

אדם שנל - ג'יי

הצגה ראשונה: 13.11.16
משך ההצגה: שעה ושלושים וחמש דקות
(ללא הפסקה)

עיצוב תוכנייה סטודיו יוכי לנג
צילום תוכנייה מעיין קאופמן
צילום תמונות שער אילן בשור
עיצוב שער פרופגנדה

תודה

למיטל טולה דמארי

תיאטרון באר-שבע

במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע

שד' יצחק רגר 41 באר-שבע

טל: 08-6266444 חפשו אותנו ב-

www.b7t.co.il

בחסות:

משרד התרבות והספורט

עיריית באר-שבע **כא-שבע**

הרשות לפיתוח הנגב

המשרד לפיתוח הנגב והגליל

דבר המתרגם והבמאי | מיכה לינסון

"אבודים ביונקרס" הוא מחזה על משפחה, סבתא קורניץ היגרה בתחילת המאה ה-20 מגרמניה לאמריקה. בעלה ושניים מילדיה מתו מזמן. והיא נשארה לבדה וגידלה ביד קשה את ארבעת ילדיה הנותרים - אדי, בלה, לואי וגרטי בדירה שמעל חנות הממתקים שלה. בנה אדי הקים משפחה אך התאלמן לפני כמה חודשים ונשאר עם שני בנים ועם חוב בשוק האפור. הוא נאלץ להשאיר את הילדים בבית הסבתא ולצאת למדינות הדרום כדי לעבוד ולהחזיר את החוב. בתה הצעירה בלה סובלת ממוגבלות שכלית קלה, גרה עם הסבתא אך רוצה יותר מכל להתחתן ולהקים משפחה. וישנם גם הבן לואי - פושע קטן ונוכל מפוקפק שמנסה להתחמק מגורלו והבת גרטי, עוד קורבן לעריצות האם, שבעקבות טראומת ילדות פיתחה בעיית נשימה המקשה עליה לדבר.

המחזה מסופר מנקודת מבטם של שני הנכדים, בניו של אדי. השנה שהם מבלים בבית סבתם מעצבת את אישיותם ומשנה גם את חייהם של שאר בני המשפחה. הם "האבודים ביונקרס".

ניל סיימון כותב על תאים משפחתיים פגומים, חסרים. על דמויות עם חולשות וחסרונות, על בני אדם, הוא ממשיך מסורת אמריקאית מפוארת של כותבים העוסקים במשפחה - יוג'ין אוניל, טנסי ויליאמס,

ארתור מילר, סם שפארד, אדוארד אולבי ואחרים. מבין הכותבים האמריקאים שעסקו במשפחה הוא מצליח לגרום לנו גם לצחוק. בכלל, שורה מפוארת של כותבים וקומיקאים, רובם אגב יהודים, שיתפו פעולה בתחילת דרכם: ניל סיימון יחד עם אחיו דני, וודי אלן, מל ברוקס, קרל ריינר ואחרים התחילו את דרכם ככותבי מערכונים לתוכניות רדיו וטלוויזיה ביניהם זו של הקומיקאי סיד סיור. בדומה לוודי אלן בקולנוע מצליח סיימון להביע אמירות משמעותיות, מעוררות מחשבה ומרגשות ובה בעת גם לבדר. סיימון עצמו טוען ש"אבודים ביונקרס" הוא המחזה המועדף עליו. לדבריו לא היו לו לא סבתא מרשעת, לא דודה עם מוגבלות וגם לא דוד גנגסטר, אבל יש כאן כמו בילדותו שלו שני אחים צעירים שגדלו בצל השפל הכלכלי הגדול. לפעמים מפוחדים ותמיד מרותקים.

"אבודים ביונקרס" זכה בפרס הפוליצר ובפרס הטוני. הוא גם זיכה את שחקניו בתיאטרון ובקולנוע בפרסים רבים. הזכייה בפוליצר שינתה את ההתייחסות אל ניל סיימון מכותב קומדיות מסחריות ליוצר מעמיק ומורכב. אגב, כעשור לפני קבלת פרס הפוליצר הוא זכה להכרה והוקרה ככותב קומדיות מצליחות וזכה לתיאטרון בברודוויי שנקרא על שמו. המחזאי היחיד שזכה לכך עוד בחייו.

אמי ז"ל וניל סיימון יבדל"א נולדו באותה שנה וגדלו באותה שכונה ברובע ברונקס בניו יורק במשפחות קשות יום. בתקופת השפל הכלכלי הגדול בארה"ב. אני מקדיש לה את ההצגה.

בתהליך העבודה של פענוח המחזה לבמה עולות שאלות רבות, האם למקום והזמן בו מתרחש המחזה יש השפעה מכרעת על היכולת שלנו כצופים, במרחק של 74 שנים להבין ולהזדהות איתו? האם זה סיפורה של תקופה ומקום או דרמה אנושית של נפשות פעולות? מה נרוויח עם נסיר את הקירות או נמקם אותו בזמן אחר? עד כמה הפירוט של מה שקורה מחוץ לכתלי הבית הכרחי או תורם? ומדוע הפיתרון הזמני של מגורים אצל סבתא מאיים כל כך על שני הילדים שיתיימנו מאימם ואביהם נזקק לתקופת זמן של התארגנות כלכלית?

ניל סיימון כתב את המחזה ב-1991, הבחירה שלו בזמן ובמקום בו מתרחש המחזה היתה להערכתי מתוך כוונה לייצר סיטואציה שהיא מלכודת שמחזקת את הדרמה האנושית, העל זמנית, של הדמויות שפועלות בה.

ככל שהעמקנו במחזה יותר ככה התחזקה התחושה שאנו זקוקים למעטפת שתלכוד את הדמויות בתוך הסיטואציה הדרמטית שקשה מאוד לברוח ממנה, וככל שנחזק את תחושת הלכידות כך נחזק יותר את המוטיבציה הדרמטית של הדמויות. חנות הממתקים איננה מקור לנחמה, מי שמעז לגנוב סוכרייה או נכשל בתפקידו למנוע גניבה נענש בכסף או בעבודת כפייה. החנות היא אולי מצבת זיכרון למה שהיה

פעם חלום מתוק של משפחת מהגרים שהגיע מן התופת באירופה לארץ החלומות. הקולנוע אליו בורחת דודה בלה מספק אשליה כוזבת שמחדדת עוד יותר את הפער בין מה המציאות לחלום, העולם התחתון בו מתחכך דוד לואי הוא סכנת חיים מתמדת, אין ממנו יציאה קלה, הוא נאלץ להתחבא בבית אימו ולבסוף להתגייס לצבא. הגמגום של דודה גרטי הוא תוצאה של מצוקה נפשית ואמריקה הגדולה, ארץ כל האפשרויות הכלכליות היא כור היתוך של מהגרים ומחפשי עבודה שגומעים מרחקים בתקווה אין סופית למצוא רווחה תוך שהם קורעים תחת עבודה קשה, מחסור וחולי.

סבתא קורניץ נאחזת בדלת אמותיה כי זה הוא מעוז הביצורים שלה מכל מה שעברה בחיי ההישרדות הקשים שלה, גל עד של זיכרונות שאתם היא נוצרת בליבה. הילדים הם איום גדול על השקט היחסי שהצליחה להשיג בשמירה על חלקת אלוהים הקטנה שלה.

את הדימוי הזה בחרנו לחזק ביצירת אי מוגבה שמרמז על הקומה השנייה שבה נמצאת הדירה, מעל החנות מעל הרחוב. האי תחום בקירות בגוון של ברזל חלוד, החומר איננו ממשי, הוא סוגסטיבי, תפקידו להשפיע על החושים ולייצר את התחושה של לכידות, של זמן במאבק, של קושי וחוסר נחמה שמציעה הדירה כמפלט, אין בו פריטים מיותרים, אין בו שמחת חיים ואבוי למי שינסה לשנות ולערער את הסדר שהוכתב בו במשך עשרות שנים.

אבוד ביונקרס

קטעים מתוך ראיון שערך העיתונאי מייק ווד ב-30 בינואר, 1997 עם המחזאי ניל סיימון

תרגום: נועה שכטר

כאשר התחלתי לכתוב כתבתי בעזרת מכונת כתיבה עד שהבנתי שזה הורג לי את הגב, הישיבה הממושכת והכפופה הזו מול מכונת הכתיבה באותה התנוחה ממש גרמה לי לייסורים ורק בשנים האחרונות התחלתי לכתוב במחברות עם שורות, אני אוהב לכתוב בתוך השורות כי זה מרגיש לי כמו כתיבת תווים למוזיקה. דרך השורות אתה יכול לבחון בדיוק אם יש מונולוגים ארוכים מידי או משפטים קצרים מידי. אפשר לראות את זה גם על דף רגיל או על מחשב אבל אני מאמין שהתחושה של הקצב נפגמת. המוזיקה נעלמת.

פעם קראתי שדיויד מאמאט (מחזאי אמריקאי) ניסה גם הוא לכתוב בתוך מחברת עם שורות אבל הוא כל כך נבהל מהמחשבה של לראות את המילים שלך מסודרות בתוך שורות שהוא השאיר את המחברת על המדף ומעולם לא נגע בה.

אני לא איש של מחשבים, זה לא בגלל שאני לא מקליד מהר. זה בגלל האופן בו אני מתייחס לכל משפט שהדמות אומרת. אני מבלה זמן רב עם כל משפט, בחון אותו בזהירות ואני אומר לעצמי שאם אני מתכוון להקליד בסופו של דבר את הדף הזה למחשב ולהשקיע בזה כל כך הרבה זמן אני רוצה לוודא קודם כל שכל מילה נמצאת במקום הנכון.

זה קשור בסופו של דבר לקצב, למוזיקה של המילים. אני לא חושב על זה בזמן הכתיבה עצמה אבל ברגע שאני עוצר וקורא משפט מסוים והוא מרגיש לי לא מדויק, אני יכול להבחין במילה שחזרה על עצמה כמה פעמיים או מילת קישור שלא נמצאת במקום הנכון וזו המוזיקה. אלו פעימות הלב שלי ושל הדמויות. אני מצליח להזיז את המילים למקום הנכון בשביל שהפעימה תהיה בקצב הנכון. ראיתי לא מזמן ראיון עם במאי ידוע שאמר שכשהוא ניגש לביים טקסטים שלי הוא לא יכול לערוך או לשנות אפילו לא אותיות קישור ולא מכון שהן חשובות כל כך אלא בגלל שברגע שהסרת אותן משהו בקצב נפגע.

כשאני ניגש לכתוב אני לא מתכנן שום דבר, אני אף פעם לא יודע איך המחזה יגמר. גם כשאני מנסה לכתוב מתאר פעולות של הדמויות במהלך המחזה או ברגע שאני מסיים מערכה אחת או אפילו תמונה אחת, אני מבין שהדמויות שיצרתי בכלל לא רוצות ללכת במתאר הזה ואז אני נאלץ פשוט לעקוב אחריהן ואחרי הבחירות החדשות שהן בוחרות או הפעולות שהן מבקשות לעשות.

בהגשה של תסריט למשל מבקשים מהתסריטאי לכתוב טרימנט שזה סיפור העלילה בכמה עמודים, ואני חושב לעצמי, איך הכותב יכול בכלל לדעת מה יקרה במערכה השלישית? איך אפשר להחליט דבר כזה מראש? לפעמים תוך כדי כתיבה אני פתאום מבין שזהו, כל הדמויות נמצאות בדיוק איפה שהן צריכות להיות ואחת מהן אומרת את המשפט המדויק שמוביל לפעולה שאחריה אני לא יכול להמשיך עוד וכך אני מבין שהגעתי לסוף, כך היה לי בזמן כתיבת המחזה. "אבודים ביונקרס" זה אחד המחזות האהובים עלי. אני מרגיש שהלכתי מאוד רחוק בחקירה הפנימית של הדמויות במחזה הזה. העזתי לחדור לתוכן ולנסות להבין לעומק את דרך ההתנהגות וההתנהלות

שלהן. שאלתי את עצמי שאלות מאוד קשות בניסיון להבין למה המשפחה הזו כל כך לא מתפקדת? זה לא מחזה אוטוביוגרפי, בכלל לא. לא הייתה לי סבתא כזו או דודה בלה כזו אבל הסיפור הזה יצא מתוכי, מתוך הנפש שלי. ההתחלה שלו נבעה מתוך תמונת ילדות שאני זוכר במיוחד, הייתי בן 13 ובשכונה שלי היה ילד בעל צרכים מיוחדים ואביו היה יורד למטה לחצר, צועק עליו ומכה אותו ואומר לו "אמרתי לך לחזור ב-18:00 הביתה לארוחת ערב, נכון?" והילד היה בוכה כמו תינוק קטן וזה שבר לי את הלב והדמות של דודה בלה לא כל כך רחוקה מהילד הזה. אני לא חושב שהיא מאתגרת שכלית או פיזית, אני חושב שהיא פשוט לא יכלה להתקדם בחיים בגלל שהיא גדלה עם אמא כל כך דומיננטית שהתעסקה עם הבעיה של להיות יהודי מהגר בארה"ב, כך שמטרתה בחיים זה לא לחיות אותם אלא לשרוד אותם. וכך, דרך ה"מנטרה" הזו היא בחרה לגדל את הילדים שלה, עד שכולם חדלו לתפקד. המחזה הזה פשוט כתב את עצמו, ברגע שהבנתי את החולשה של כל אחד מבני המשפחה הזו כבר לא הייתה לי שליטה על התגלגלות הסיפור. ראיתי את מבטי ההפתעה על הקולגות שלי ברגע שסיימתי לכתוב את המחזה. חלקם אמרו שזו פריצת דרך עבורי ושאלו, "מאיפה זה הגיע?" הם ראו בי עד אז כאחד שכותב קומדיות קלילות, אבל אני ידעתי שיש בי יותר מזה ואכן המחזה זכה בפרס הפוליצר.

הילדים של יונקס

ביקשתי מהילדים של יונקס, אדם שנל שמשחק את ג'יי וניר פרץ ויואב סעדיאן רונברג שמשחקים לחילופין את ארטי לספר לי קצת על תהליך החזרות:

אדם: אני התרגשתי מאוד, התרגשתי לשחק עם שחקנים ותיקים בתיאטרון רפרטוארי, הייתי לחוץ ולא ידעתי מה הולך להיות. זה כיף גדול לקחת חלק בהפקה הזו וזו זכות לחוות ולראות איך זה עובד מפנים. אחד הדברים שאני זוכר מתהליך החזרות זה רגע מסוים בו הצלחתי להבין מה עובר על הדמות שלי, ג'יי, בתחילת המחזה כשרואים אותו ואת ארטי מחכים לאביהם בזמן שהוא מבקש מהסבתא שתרגיש להם לגור אצלה, הצלחתי להזכר ברגע דומה שהיה לי ולאחותי שאבא שלנו השאיר אותנו אצל מכר שאפשר ממש לתאר אותו כמו שאנחנו מתארים את הסבתא ופשוט ישבנו וחיכנו שאבא שלנו יבוא לקחת אותנו משם ושנאנו להיות שם. זה החלקים המעניינים, המרגשים והמלמדים באמת, להצליח למצוא הקבלה של מה שקורה על הבמה לחיים עצמם.

ניר: כשאני קראתי את הדמות שלי חשבתי שאני מבין אותה, את הילד הזה. במהלך החזרות הבנתי שהאופן בו אני תופס את הדמות שונה לחלוטין בהאופן בו הבמאי או יואב שחולק איתי את התפקיד תופסים אותה, זה היה מאוד מעניין לגלות יחד מי הילד הזה תוך כדי החזרות יחד עם הבמאי והשחקנים. תהליך מרגש וגם מצחיק בו יצרנו ביחד דמות אחת ברורה ומדויקת.

יואב: אני גיליתי כמה התיאטרון שונה מאוד מהקולנוע, וזה הפתיע אותי. בחזרות התעמקנו בכל מילה, בכל הברה בטקסט. הבנתי שאני חייב לדעת מה הפעולה שלי ומה הרצון שלי בכל רגע נתון בהצגה כי כל הזמן רואים אותי ואי אפשר לנוח לרגע.

משפט אהוב או מצחיק שהדמות שלי אומרת:

אדם: "אני חושב שהיא לא תסכים שתלכי יותר לקולנוע"

ניר: "למה שאתה לא תגיד לסבתא, יקוב?"

יואב: "עכשיו את יכולה לראות איך אני מת"

ניל סיימון | מחזאי

”מכונאי טוב יודע כיצד לפרק מכונת. אני אוהב לפתוח את נפש האדם כדי להתבונן פנימה”

ניל סיימון נולד ב-4 ביולי, 1927 ברובע ברונקס וגדל במנהטן, ניו יורק. אביו עזב תכופות את הבית לתקופות ארוכות בשל עבודתו כסוכן מכירות, עד שלבסוף הוריו התגרשו וסיימון עבר לגור אצל דודיו. סיימון הצעיר מצא מפלט בקולנוע, ובייחוד בסרטי הקומדיה. לאחר שהחל את לימודיו באוניברסיטת ניו יורק, הוא

התגייס לחיל האוויר האמריקאי ככתב. לאחר שיחרורו ב-1946, שב לניו יורק והחל לכתוב עם אחיו כצמד לתכניות רדיו וטלוויזיה, לצד כתבים כמו וודי אלן ומל ברוקס. על כתיבתו לטלוויזיה סיימון זכה בפרס האמי.

את דרכו בתיאטרון החל בתחילת שנות ה-50, עם המחזה עוף על עצמך בברודווי והלהיט הבימתי הראשון שלו היה המחזה יחפים בפארק (1963), שביסס את סיימון כמחזאי קומי מחונן. מאז הוא נחל שרשרת של מחזות מצליחים, כאשר בשנים '67-66 נעשה למחזאי היחיד שארבע מחזות פרי עטו הופיעו על בימות ברודווי במקביל. סיימון זכה בפרסי טוני עבור הזוג המוזר (1965), טירונות בלוז (1985). במקביל להצלחתו בתיאטרון, הוא כתב לקולנוע יצירות מקוריות ועיבודים קולנועיים לרבים ממחזותיו. בנוסף למועמדות המרובות לפרסי טוני ואוסקר, בשנת 1983 נעשה סיימון למחזאי האמריקאי הראשון שעוד בחייו נחנך על שמו תיאטרון בברודווי.

המחזה אבודים ביונקרס (1990) שזכה גם הוא לעיבוד קולנועי פרי עטו (1993), נחל הצלחה הן אצל הצופים והן בקרב מבקרים וזיכה את סיימון בפרס הטוני ובפרס הפוליצר לדרמה. כתיבתו של סיימון, במרבית ממחזותיו, מושפעת מסיפור חייו וחיי משפחתו, מתוך נקודת המבט של מעמד הפועלים בשכונות ניו יורק אותן הכיר היטב משחר ילדותו.

סיימון כתב 38 מחזות, כשהאחרון בהם הוא הדילמה של רוז, בשנת 2003. עד היום ניל סיימון נחשב למחזאי שכתב יותר מחזות מצליחים מכל מחזאי אחר בברודווי וכמחזאי המצליח ביותר בעולם, שמחזותיו תורגמו והופקו במדינות רבות ונחלו הצלחה כבירה.

גיק למון: “לניל הייתה יכולת לכתוב דמויות – אפילו דמויות ראשיות, שאנחנו אמורים להזדהות איתן – פגומות לחלוטין. יש להן חולשות, חסרונות, אך הן בני-אדם. הן לא טובות לחלוטין או רעות לחלוטין; הן אנשים שאנחנו מכירים”.

מיכה לבינסון | במאי ומתרגם

למד בימיו תיאטרון וקולנוע ב-NEW YORK UNIVERSITY. שימש כבמאי בית ומשנה למנכ"ל התיאטרון הציבורי בפיטסבורג, פנסילבניה. ביים ברוב התיאטרונים בארץ.

בין הצגותיו: “תופים בלילה”, “אותו ואת בנו”, “קומדיה של טעויות”, “ברנשים וחתוכות”, “בת הגדוד” (בית האופרה, בוסטון), “זינגר”, “מראה מעל הגשר”, “דון גיבאני” ו“גבירתי הנאווה” באופרה הישראלית, “קופנהגן” (פרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), “דומנטיקאים”, “המלביש” (בתרגומו), “מירהלה אפרת” (פרס הצגת השנה העלאה מחודשת), “מקווה” (פרס הצגת השנה), “ביבר הזכוכית” (בתרגומו), “פלדה” (בתרגומו), “המפיקים” (פרס מחזמר השנה ופרס במאי השנה ע"ש יוסף מילוא), “באדנהיים” 1939 (עם עמרי ניצן), “מותו של סוכן” (פרס הצגת השנה העלאה מחודשת), “נערי ההיסטוריה”, “מי מפחד מווירג'יניה וולף” (בתרגומו), “השוטר אזולאי”, “סיפור הפרברים”.

במקביל לעבודתו בתיאטרון ביים תכניות בידור, מופעים מוזיקליים ופרסומות. כיהן כמנהלו האמנותי של פסטיבל ישראל, ירושלים (2001-1994) וכמנכ"ל בית צבי - ביה"ס לאמנויות הבמה (2014-2009).
משדר ב-88FM וברדיו מהות החיים.

מימין לשמאל: למעלה-סבטלנה ברגר, נטע הקר, מיכה לבינסון. למטה-נופר ברקול, עדי שימרוני, אלדד לידור, אדם לבינסון

נטע הקר | מעצבת תפאורה

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. מרצה במחלקה לאמנויות המסך בבצלאל.

בין עבודותיה כמעצבת תלבושות - תיאטרון הקאמרי: "ילדי הנרות". תיאטרון החאן: "צל חולף". תיאטרון הבימה: "קופסה שחורה", "בגדי המלך". תיאטרון בית ליסין: "מקווה", "אז כפראג". תיאטרון באר-שבע: "גלילאוו". כמו כן עיצבה תלבושות למופעים: "ONE" ריטה- מופע קיץ 2006, "מיומנה BE" ניו- יורק. "הי-סקול פסטיגל", "הי סקול פסטיגל 2".

כמעצבת תפאורה - תיאטרון הבימה: "הלהקה", "השוטר אזולאי", "חשמלית ושמה תשוקה". תיאטרון הקאמרי: "מכולת", "אמא קוראז", תיאטרון בית ליסין: "סינית אני מדברת אליך", תיאטרון באר-שבע: "אפריל הקסום", "הרוזן ממונטה כריסטו" (זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב במה 2009), "שחק אותה סם", "המון רעש על לא כלום", "איזה יופי", "פרק ב'", תיאטרון חיפה: "גיבור הלוכי". תיאטרון הספרייה: "הפלייבוי של עולם המערב". תיאטרון הקיבוץ: "יסודות עוינים", "אל עצמי". פסטיבל עכו: "אוטאר" (זוכת ציון לשבח על עיצוב תפאורה). תיאטרון המדיטק: "שרה גיבורת ניל".

כמעצבת תפאורה ותלבושות - תיאטרון הבימה: "צורה לאהבה", "מבקר המדינה", "כתר בראש", "טייפ". תיאטרון בית ליסין: "רק אתמול נולדה", "הדבר האמיתי", "עלמה ורות", "שם פרטי", "ארוחת פרידה". תיאטרון הקאמרי: "מי מפחד מוירגיניה וולף?", "זהב טורקי". תיאטרון באר-שבע: "ג'ייפס", "סוביניר", "חבלי משיח", "קומדיה סקסית בליל קיץ". תיאטרון המדיטק: "אווז ומוזו מכפר קאקרוז" (זוכת פרס מעצבת הבמה של שנת 2008 להצגות ילדים). פסטיבל הצגות ילדים בחיפה: "מהמטבח באהבה" (זוכת הפרס לעיצוב תפאורה ותלבושות). תיאטרון חיפה: "החתונה האחרונה", "בומרנג". פסטיבל ישראל: "הזמיר-מסיבת פיגמות".

סבטלנה ברגר | מעצבת תלבושות

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה - תיאטרון באר-שבע: "גרין מייל", "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון לילדים ולנוער באר-שבע: "מלכת השלג". תיאטרון הבימה: "קוריולאנוס". תיאטרון החאן: "הנשים עליזות מוינדזור", "דוד ואניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהובת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קיץ", "אוסר", "צל חולף". תיאטרון גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילי". תיאטרון בית ליסין: "עקר בית", "מדליה להרי". תיאטרון הקאמרי: "עד לא ידע". מדיטק: "הכיתה המעופפת" - מומי, "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי", "ספר הג'ונגל", ידישפיל: "אלוהים אדם ושטן". עיצוב תלבושות - תיאטרון באר-שבע: "הרולד ומוד", "הגיבן מנוטרדאם", "טירונות בלוח", "בין חברים", "עפיפונים". תיאטרון הבימה: "קוריולאנוס", "מירלה אפרת", "פירורים", "ארטון" ו"טנגו". תיאטרון גשר: "שונאים-סיפור אהבה". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי". ידישפיל: "אהבה אחרונה", "חזן מווילנה", "ילדי הצל". תיאטרון אורנה פורת: "הברווזון המכוער". זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2009-2008 ("אמיל ובלשים").

עדי שימרוני | מעצבת תאורה

בוגרת החוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב והאקדמיה "Mountview" בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוזיקה בארץ ובחו"ל.

בין עבודותיה - תיאטרון הקאמרי: "כבוד אבוד", "יהודים רעים", "הזאבים". תיאטרון הבימה: "לעוף ולרקוד", "גיבורים", "הדה גבלר". תיאטרון בית ליסין: "שינדלה", "הקוסם מארץ עוץ", "מימונה", "אחרון ימיה", "ילדת הפעמון", "הפרדס", "אישה, בעל, בית", "מדליה להארי", "שבטים", "ארוחת פרידה". תיאטרון באר-שבע: "משיח", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "המשרד", "קן הקוקיה", "שחק אותה סם", "המון רעש על לא כלום", "למה לא באת לפני המלחמה?", "גלילאו", "הגיבן מנוטרדאם", "חתונת הדמים". תיאטרון הצפון: "עופרה - דרמה מוזיקלית". תיאטרון חיפה: "הדודה של מנשי", "מחיר הכבוד" (בשיתוף עם חני ורדי). תיאטרון אורנה פורת: "ארץ קליק". מדיטק: "עץ הדומים תפוס", "סוד הגן הנעלם", "לא דובים ולא יער", "מוף ומוריס", "רשת ביטחון". תיאטרון הספריה: "תום סווייר", "אריודרצי רומא", "עד התביעה", "ג'ייקל והייד", "היפה והחיה". גוונים במחול 2011 - תוכניות ג' וד'. האופרה הירושלמית: "נישואי פיגארו" (2014) "מאדאם באטרפליי" (2015).

זוכת עיצוב התאורה בפסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2011 על ההצגה "ארץ קליק". זוכת פרס עיצוב התאורה להצגה "לב" פסטיבל עכו 2011.

אלדד לידור | מוסיקה

כותב ומעצב מוסיקה להצגות, סרטים, פרסומות, מוזיאונים ומולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוסיקה בסמינר הקיבוצים.

בין עבודותיו בתיאטרון -תיאטרון באר-שבע: "באטרפליי", "זינגר", "המתחזה", "איפיגניה", "חבלי משיח". "בית ברנרדה אלבה", "סליחות". תיאטרון הבימה: "אלוף הבונים", "מלכת היופי של לינאן", "רכוש נטוש", "מראה מעל הגשר", "מחילה", "הבחורים בדלת ממול", "הדה גאבלר". תיאטרון בית ליסין: "על אהבה וחברות", "מקווה", "מירלה אפרת", "אחד משלנו", "הזוג המוזר", "מי מפחד מוירגיניה וולף", "אשה בעל בית". תיאטרון הקאמרי: "הבדלה", "מוותו של סוכן", "ביבר הזוכית", "דמוקרטיה", "מהגר עובר ושב", "אלקטרה". תיאטרון חיפה: "חוצצרה בואדי", "גלנגרי גלן רוס" "הדוכסית מאמלפי", "עיר חופשית", "הנכד", "גיבור הלוכי". תיאטרון החאן: "מידה כנגד מידה", "האם הטובה". תיאטרון לילדים ולנוער: "מסך הברזל", "פילים לא רוקדים בלט", "אורי", "שרה גיבורת ניל".

תיאטרון המדיטק: "קרשינדו", "צבע הפנינה", "המאוהב מכיתה ו'". פסטיבל תיאטרונטו: "שעת הנעילה". פסטיבל עכו: "טרנקילה" (2007). סמינר הקיבוצים: "הממונה על יחסי אנוש". תמונע: "הבקכות".

קיבל את פרס מרגלית על המוסיקה להצגה "נשיקת אשת העכביש".

הוציא 3 דיסקים אינסטרומנטליים, האחרון שבהם "CLOSER".

אדם לבינסון | יוצר ומעצב וידאו

בוגר ביה"ס לעיצוב פארסונס במחלקה לעיצוב וטכנולוגיה בניו יורק.

עבודותיו מתפרשות על פני מגוון תחומים: טלוויזיה, קולנוע, דוקומנטרי, מוזיקה, אירועי חוצות, תיאטרון והקרנות.

זכה בפרס אקום, פרס תמוז, מלגת הצטיינות ע"ש הנרי וולף, ניו יורק, פרס התיאטרון לעיצוב וידאו 2015, ומספר תחרויות וידאו-קליפים בינ"ל.

נופר ברקול | עוזרת במאי

מסיימת השנה (2016) תואר ראשון במסלול בימוי, החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב, מצטיינת דיקן. בוגרת לימודי משחק בבית צבי (2012).

ליוותה אמנותית שלוש הפקות ושימשה חברה בועדה האמנותית בפסטיבל סמולבמה ה-13 ליצירה עצמאית של הסטודנטים בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. במאית המופע "Schwarze Dinge", בפסטיבל Young Artists Week לסטודנטים לבימוי ומשחק במדינות הדוברות גרמנית בולצבורג, אוסטרeria. במאית הקריאה "העלאה במשכורת" מאת ז'ורז' פרק, בהפקת מרכז תרבות בית אריאלה. במאית ומעבדת אופרת-הכיס "קברכט", מתוך טקסטים מאת ברטולט ברכט, לחנים מאת קורט וייל ולחנים חדשים מאת איתי שמעוני, בהפקת מרכז תרבות בית אריאלה.

במאית המחזה המקורי "תפוחים אדומים מבריקים" מאת עדן אולילאל, בעקבות ריימונד קארבר, זוכת פרס הבימוי, המוסיקה, השחקן הראשי, שחקן משנה, בפסטיבל סמולבמה ה-12.

אודי בן דוד | אדי

יליד שנת 1970. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי, 1998. בוגר תואר ראשון בבימוי והוראת תיאטרון בסמינר הקיבוצים משנת 2006. תיאטרון - תיאטרון באר-שבע: "ביבר הזכוכית", "יש לי כינרת", "הלב הלבן", "הימים הכי טובים", "קץ אחרון", "יונו והטווס", "נשופים", "גייפס", "פוטו בגדד", "ילד משלי", "הבייתה הבייתה", "חבלי משיח", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "ענפיפונים". תיאטרון גשר - "שיחות לילה". תיאטרון הספריה - "מקבת", "שד היעד", "לצאת נקי", "גנרל של השטן", "חמישה לילות", "חלום ליל קיץ" (בשיתוף הקאמרי ותיאטרון ויימר, גרמניה). "שרידי אנוש", "נרניה", "טומי תם", "תום סויר". תאטרון מדיטק חולון - "שרה גיבורת נילי", "אליפים", "שומבצל", "סוד הגן הנעלם", "אמיל והבלשים", "הכיתה המעופפת", "הידי בת ההרים". תיאטרון ארצי לנוער ונאווה הפקות - "אורי". עמותה לקידום התיאטרון - "סינמה דאנס", "הדייג ודג הזהב". תיאטרון הקיבוץ - "החלום של אלמה". תיאטרון אורנה פורת - "המגפיים של לאה". תיאטרון חיפה ואורנה פורת - "הבחורים בדלת ממול". קולנוע: "תסתכל לי בעיניים", "איש החשמל", "the last seven month", "הרחק מעבר להרים".

טלוויזיה: "אגוז", "קירות לבנים", "החוף הדרומי", "אישא באפור".

שירי גדני | בלה

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב 2002, בוגרת תיכון עירוני א' תל-אביב במגמת תיאטרון.

תיאטרון באר-שבע: "הצעה מגונה", "פרק ב'". תיאטרון גשר: "אופרה בגרוש", "שאריות של אהבה", "שושה", "כולם רוצים להוליווד", "מדיאה", "גן הדובדבנים", "כפר", "עבד", "עיר". תיאטרון הקאמרי: "בואינג בואינג", "היה או לא היה", "משרתם של שני אדונים", "אורזי מזודות", "נשות טרויה", "מקבת", "קיוזו", "דג מוסר". פסטיבל עכו: "העלבת קהל", "מקלות בגלגלים", "שובן של הגרביים הרצחניות" (זוכת פרס קרן אמריקה ישראל להצגה הטובה ביותר בפסטיבל עכו 2002). פסטיבל חיפה הבינלאומי ה-15 להצגות ילדים: "סברס" (זוכת פרס השחקנית הטובה ביותר, 2005). פסטיבל ישראל 2013 ותיאטרון תמונע: "איגלו". פרינג: "תותים בינאר" בתיאטרון מלינקי. צוותא: "רוצי איילה".

טלוויזיה - "זבנג", "סטגדס", "החיים זה לא הכל", "משפחה וחצי", "משפחת עזאני", "בנות בראון", "טיפול נמרץ", "ארץ נהדרת", "גומרות הולכות", "הישראליים", "פיגמות", "כל שבת שנייה", "תיק יהלום", "הלילה עם ליאור שליין", "פולישוק" (3 עונות), "כאן גרים בכיף", "שבוע סוף".

קולנוע - "סוף שבוע בגליל", "קואנטין אמר לי", "מאיה", "תכריכים" (זוכה פרס הסרט הטוב ביותר בפסטיבל הקולנוע הבינלאומי בהמבורג).

ליאת גורן | סבתא קורניץ

בוגרת ביה"ס למשחק בית צבי. בתחילת שנות ה-80 החלה את דרכה על בימת תיאטרון באר-שבע בהפקות: "ליר", "השחף", "המיזנטרופ", "השטן ממוסקבה", "דון ז'ואן חוזר משדה הקרב", "המתאבד", "אותו ואת בנו", "חלום ליל קיץ", "מהומה רבה על לא דבר", וחזרה אל התיאטרון בשנת 2008 להפקת "קיבוץ אל אי". בשנת 2015 השתתפה בהפקה של "הרולד ומוד" בתפקיד הראשי.

תיאטרון הבימה: "בית ספר לנשים", "ג'והן גבריאל בורקמן", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "גן הדובדבנים", "חתולה על גג פח לוהט", "משחק כפול", "היפוליטוס", "זעקי ארץ אהובה", "קערת העץ", "האחיות רוזנצוויג", "מארחים את מר סלואן", "אנה פרנק", "פרגודים", "מניין נשים", "שמונה נשים", "נמר חברבורות". תיאטרון הספרייה: "בשפל". תיאטרון הקאמרי: "הפלגות". תיאטרון החאן: "שש דמויות מחפשות מחבר", "שחף", "השיבה למדבר".

בשנים האחרונות משחקת בתיאטרון בית ליסין שם השתתפה ב"דולפינים", "שיינדלה", "אחרון ימיה", "סוסים על כביש גהה", ובימים אלה: "המקרה המוזר של הכלב", ו"חתולה על גג פח לוהט".

קולנוע: "סודות משפחה", "אייה"-ביורפיה דמיונית, "אושר ללא גבול", "צומת וולקן", "יונה וולך", "מנפאואר".

טלוויזיה: השתתפה בסדרות "שבט -כהן", "טירונות", "המכון".

אורן כהן | לואי

בוגר מצטיין של מחזור א' ב"גודמן" - בית ספר למשחק בנגב. זוכה מלגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן שלוש פעמים ברציפות 2005-2007, זוכה מלגת מצטיין מחזור תלת שנתי, מלגת תחרות מונולוגים 2007 ומלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשנת 2009 בקטגוריית השחקן מבטיח.

תיאטרון באר-שבע: "לטיפול יצאנו", "קומדיה של טעויות", "המדריך לחיים הטובים", "הרחן ממונטה כריסטו", "פיאף", "קן הקוקייה", "החולה המדומה", "גלילאו", "משחזר הסכינים הסיני", "חבלי משיח", "טירונות בלז", "הגיבן מנוטרדם", "רומיאו ויוליה", "גרין מייל". תיאטרון לילדים ולנוער באר-שבע: "מלכת השלג". תיאטרון הבוגרים: "היירספריי". תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות". בקולנוע: "וסרמיל", "שקופים", "כביש 40 דרום".

טלוויזיה: "שביתה" בבימוי רני בלייר, "עממיות".

רדיו: מגיש את התכנית "שותפים לתשע" ברדיו דרום.

אדוה עדני | גרט

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה, בית צבי. תיאטרון הבימה: "סוניה מושקט". תיאטרון בית לסין: "ילדה של כולם", "אני לא רפפורט", "מי מכיר את עמוס חפר". תיאטרון חיפה: "השקרן" והמופע המוסיקלי: "שוק המציאות". תיאטרון הקאמרי: "קרום", "אטום". תיאטרון באר-שבע: "מהומה רבה על לא דבר", "הנסיכה והרועה", "הנאהבים", "כטוב בעיניכם", "ציד המכשפות", "אהבה וזיכרון", "אנה פרנק", "בית המלאכה", "לחנך את ריטה", "יתוש בראש", "נוכלים ואוהבים", "כשאת אומרת לא", "לא כולל שינה", "אחרון המאהבים הלוהטים", "בין חברים", "גלילאו", "טירונות בלז", "איזה יופי", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'". תיאטרון הספריה: "פאל ג'ואי", "הלוויה חורפית". המחזמר "גריז". תיאטרונטו 95: "ג'ורדן". פסטיבל לתיאטרון קצר: "חני בעלך אוהב אותך", "מיכל". טלוויזיה: "פרפר נחמד". משתתפת במופע הבידור "נישואים גרעיניים" אותו כתבה, בימה והפיקה יחד עם בעלה דוד קיגלר.

יואב סעדיאן רוזנברג | ארטי

יליד שנת 2003. תלמיד בחט"ב קלמן, רמת השרון. קולנוע: "מקום בגן עדן", "עמק", "אבוללה", "High Wire Act". שיחק בסרטי סטודנטים. טלוויזיה: "שטיסל". השתתף ב"שבוע תרבות" בירושלים בפרויקט סאונד.

ניר פרץ | ארטי

תלמיד שנה שמינית בסדנת תיאטרון איקה זהר. לומד במגמת תיאטרון בתיכון בן-צבי בקרית אונו. תיאטרון בית לסין: "חתולה על גג פח לוהט". טלוויזיה: "ארץ נהדרת". פרסומת ל"מדעטק". תפקיד בפילוט לסדרה "שטיחומס". מדבב: "הדינזאור הטוב", "פן", "סנופי וציאלי בראון: פינאטס הסרט", "סנופי וציאלי בראון", "יו גאבה גאבה", "ברבי דרימטופיה", "היקום שלי", "הנסיך הקטן", "מוצאים את דורי", "המופע של מר פיבודי ושרמן", "חברי הדרקון אליוט", "דורה וחברים: בעיר הגדולה", "כוח פיג'יי", "דרגון בול סופר", "פיטר הארנב". השתתף בחג המחזמר 2014 בבת ים במחזמר "כדידותו של אדם". בפריקט 48 שעות בסרט "מתחת לאף". השתתף במגוון מחזות זמר והפקות קבוצתיות במסגרת לימודיו.

אדם שנל | ג'יי

בוגר התיכון הארצי לאמנויות, תלמה ילין במגמת תיאטרון 2016. שיחק בסרטי תיכון וסרטי סטודנטים. במסגרת הלימודים: "יומן חוף בריטון", "שחק אותה סם", "רחוב", "גריז". בית צבי: "יוסף וכתונת הפסים". אוניברסיטת תל-אביב: "מוג'ו".

האנשים שמאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית
יו"ר: פרופ' אייל שנייר
ריימונד אברג'יל
קרן אוזן
אבי אטיאס
עו"ד דני אליגון
ד"ר אנגלרט מאיר
פני בדש
ראובן בן סימון
משה גולדפרב
דניאלה גז
אשר גרינבאום
אהוד דוידסון
פרופ' צבי הכהן
עפרה חן
אהרון ידלין
דוד יוסוב
סימה כחלון
גילה לוי
עופר ליפשיץ
עליזה מנור
פרופ' גיורג' מרקוביץ
מאיר סהר
אריה קליינמן
אמיר רוזנבלט
יוסי רייך
גלית שביט
יצחק שתיל

נציגות מכירה
אירית אדרי, ורד דהן, שרה דוויט,
מאיה חביב, סתיו לוי, יהלומית פינגל,
רותם סמפסון, נטלי רפאילוב
אחרות משמרת
חגית שלי
שירות לקוחות
רוחם אבוקסיס, ליטל אודי, ליאור ביטון,
שני דרורי, קארין חבאז, טל כהן,
חלי סבג, אורטל קינן
רכות בקרת מניינים
יפעת חלילי
מנהלת פרויקטים שיווקיים
מזל אבר
מנהלת מח' מכירות ושירות לקוחות
אילנית וקנין-בקר
מנהלת מכירות אזור דרום
אושרה דגן
מנהלת מכירות חוץ
רונית קריספין
מנהלת המחלקה החינוכית
הילה ז'נסק-פז
מחלקה חינוכית
כרמית דבורי, מאיה מימון,
יעקב לוי, עידן קול
רכות מצוינות בתיאטרון
גפן אלהיאני
פרויקטור תיאטרון לילדים ולנוער
ירון שיפוני
חשבות
כנרת סברי, רו"ח
הנהלת חשבונות
שרה כהן
חשבות שכר והנה"ח
אילנית דחליקה
מזכירת התיאטרון
אירית כהן
ע. מנכ"ל
דנה מימון
מזכירת המחלקה האמנותית
ליבי בן סימון
מנהלת פרסום והפקות דפוס
שני אמור
רכות הפקות ופרויקטים
שמרית אלימלך

להצגה "אבודים ביונקרס"

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני | מנהל טכני אופיר ספיר | מנהל הצגה שלמה לסרי | מנהל במה מוטי ברהום
עוזרת במאי נופר ברקול | תפעול תאורה שמואל מור, רותם אבירם | תפעול סאונד ווידאו אבי זוהר,
אנדריי לומנובסקי | נגנים: גיטרות שי אלון, סקסופון אריק ליבנת, פסנתר איתמר גרוס, קלידים ותיכנותים
אלדד לידור | טכנאי הקלטה דייד לוריא | הקלטת קולות שחקנים אולפני קציה | טכנאי הקלטה מרקו גורקן
רקווזיטור אלעד רחמים | מלבישות יהודית אלקיים, לריטה מיגירוב | תפירת תלבושות תפוז עלי,
הלנה ניסמן | עיצוב ויצור פאות, תסרוקות ואיפור מרינה נודל | ייצור אביזרים גילי כוכבי | בניית תפאורה אהרונ תפאורות
עריכת תוכן לתוכניה נועה שכטר | עריכת תוכניה שני אמור

חברי אגודת ידידים לשנת 2016

(לפי סדר הא"ב)

מייסדים
גרינברג אורית
לוצאטו את לוצאטו בע"מ
לוי אריה - הקהילה היהודית של מונטריאול -
Federation CJA
מתן שירותי בריאות בע"מ

ידידים
אביסרור גורג'ט ואלי - אביסרור משה ובניו
אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו
אביסרור מורן ויורם - אביסרור משה ובניו
אבקסיס משה משרד עורכי דין
עו"ד אבקסיס נסים ורינה
אליה רחל ומקס
אלימלך כוכי ומאיר
אניסמן רחל ואבני חיה
אספיס-זיו אפרת ורועי - שבלול הפקות
ביטון איתן - ORMEDIA
ביתן אופירה ושלום
בליסטר שוש וגיל
בן אבו נועה ואדם - עידן 2000
בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ
בן ישי רחל ויוסי - חברת שבה שיטות בניה
בן סימון דוד, מנכ"ל - אדמה מכתשים
בן שמואל יצחק
בר שרון ועודד - גלידה באר-שבע
ד"ר ברנר הלל ודורה
גז דניאלה ויוסי
גרינבאום אירית ואשר
דגירנו חושן ושלומי
עו"ד זור אלי
ד"ר אורי חבושה, רכז התקשרויות - אדמה מכתשים
חמו שי וטל - חמו שי עבודות בניה בע"מ
ד"ר טהר הילה
משרד טולצ'נינסקי שטרן מרציאנו כהן לויצקי ושות'
טלפר תמרה וסבג יוסי - סט. תמרה יועצים ופרויקטים בע"מ
כחלון סימה ויעקב
לרב חגית ואלי
ליפשיץ איריס ועופר
לוי רחל, קשרי קהילה - אדמה מכתשים
גלית ורפי לנקרי
מיטלד אורית ואורי
מסלם לינדא וראובן
נב אקולוגיה - אגודה שיתופית חקלאית בע"מ
נב מינרלים בע"מ
נוראל חזי ורחל
גור אבלין וגבי - פארק הרכב גבי
ד"ר יעל סנה ועו"ד שגית ביתן
סדן דגנית ויורם
סמג'ה אמיליה וציון
עופר ליאורה - אחים עופר הנדסה
ע.ע. מנור, יקום, שיווק וניהול בע"מ
פרחי שוקולד - צמיגי ליבוביץ
ד"ר חיים ואורנה פרלוק
צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ
קבוצת י.ש אחים יעקובי YSB
שדה טל
שופן יהודית
שורק יפה ויגאל
שנך מיטל וצחי - קבוצת ארלחרוב
שקד חדווה וארז
ד"ר דורית ואלון תבור
תבליני מימון

נותני חסויות ותורמים
אדמה מכתשים
Adelis Fondation/Adelis Foundation

שחקני התיאטרון

לעונה 2015-2016

(לפי סדר הא"ב)

אביטל איצ'ו
אבני תום
איתן יעל
אפשטיין עמית
ביטרמן רון
בן-דוד אודי
ברובינסקי ירון
גדני שירי
גוב ארי תמר*
גולן שירי
גורן ליאת
גרציאני תום
דוברוביץקי אנה
דנון ענבר
דקה עלאא
הגואל אוולין
הרוש אלירן*
הררי אביגיל
וינברג מיכל
זוהר עופר
חגי תום
טובלי אורלי
ינאי מיכל
מאיר זוהר זיו
כהן אורן*
כרמי יובל
לוי תמר*
מאירסון אורה
מידן זוהר*
מנקי ניר
נאה שרון*
סעדיאן יואב
סברי אורי*
ענני אדוה
פוקס סיגלית
פרץ ניר
צ'רצ'י יונתן
קיגלר דוד
קנטור ארז*
קריאף אמיר
רוטשילד ניצן*
רייך ירמי
שולמן מולי
שנל אדם
שפירא דני*
תורג'מן מעיין

* בוגרי גודמן
ביה"ס למשחק בנגב

Playwright by **Neil Simon**
Director and Translator **Micah Lewensohn**
Set design **Neta Haker**
Costumes design **Svetlana Breger**
Designer Lighting **Adi Shimrony**
Composer and Sound Designer **Eldad Lidor**
Video Editor and Designer **Adam Lewensohn**

The cast

Udi Ben David - Eddie

Shiri Gadni - Bella

Liat Goren - Grandma Kurnitz

Oren Cohen - Louie

Adva Edni - Gert

Nir Peretz / Yoav Sadian Rosenberg - Arty

Adam Shnal - Jay

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel
Tel: 972-8-6266444
www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

The Ministry of Culture and Sport

Beer-Sheva Municipality

The Negev Development Authority

The Ministry for Development of the Negev and the Galilee

LOST IN YONKERS

Playwright by Neil Simon
Director and Translator Micah Lewensohn

Beer-Sheva
Theatre

